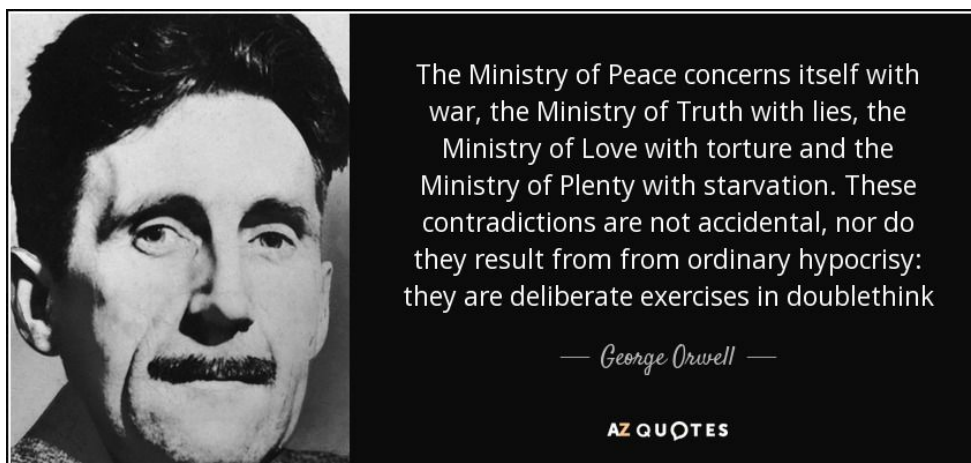

Språksanering och hjärntvätt

Den norske journalisten Arnt Folgerø har skrivit tidigare på bloggen. I dag återkommer han med en artikel publicerad på nätet för drygt ett år sedan (min översättning):

https://www.document.no/2017/07/05/spraksanering_og_rensing_av_folks_hoder/

Hans artikel avslutas med att han nämner mig i positiva ordalag. Jag utslöt först detta, eftersom jag tyckte det luktade lite "självberöm" att ha det med. Han insisterade dock på att det skulle tas med, så då gjorde jag det.

Bilden: Vem kunde tro att västliga demokratier skulle komma att producera en ideologi som rensar språket från icke korrekta begrepp samtidigt som människorna med "de galna tankarna" skändas på värsta tänkbara sätt, utan möjlighet att försvara sig. När dagens teknik möjliggör full insyn i vem som umgås med vem och hur människor rör sig, kan man säga att Orwells nyspråk har förverkligats i västländerna.

Lyssnar man på hur politikerna uttrycker sig hör man ganska snart att de i stort sett slutat att tala om *problem*, och föredrar att tala om *utmaningar*. Under de senaste decennierna har det skett en tydlig kursändring där begreppet utmaning är i färd med att ersätta ordet problem. Denna utveckling är inte något avgränsat fenomen utan ett led i den språkliga saneringen av de begrepp och beteckningar som samhällseliten uppfattar som stigmatiserande och därmed också ett angrepp på det norska samhällets jämlikhetsideal.

Den här utvecklingen äger inte bara rum i Norge utan ser ut att vara ännu starkare i Sverige. I sin bok "Massutmaning. Ekonomisk politik mot utanförskap & antisocialt beteende", skriver ekonomen Tino Sanandaji att det svenska ordet *utmaning* används för att försköna problem som utanförskap, segregation, olikhet, bostadsbrist, barnfattigdom, arbetslöshet, bilbränder, hedersvåld, barnäktenskap, gängmord etc.

"Sanningen är att det som Sverige står inför är inte utmaningar. Sverige står inför problem", skriver den svenske ekonomen i sin bok om det elände som de etablerade partierna genom sin asyl- och invandringspolitik har åsamkat Sverige, men som de inte vill erkänna.

Tankegången hos politikerna ser ut att vara att man kan lösa problem genom att omdefiniera dem till utmaningar. Problem är ofta lika med en olöst uppgift eller en svår fråga. Problem är ett ord som kopplas samman med passivitet, något som indikerar maktlöshet. Används begreppet för personer, fungerar det, om man följer den politiska korrekta känslan, stigmatiserande och diskriminerande. Däremot, begreppet utmaning associerar till något positivt och icke-diskriminerande. En utmaning är något som stimulerar och till ett aktivt sökande efter lösningar.

Tolkar man begreppen på det här sättet är det ganska lätt att förstå varför begreppet utmaning är i färd med att ersätta begreppet problem, också i förvaltningen, medierna och inte minst i de privata organisationerna och bland så kallat vanligt folk.

Att belägga att politikerna näst intill avfört begreppet problem till förmån för utmaning innebär ett omfattande arbete, eftersom man måste gå igenom politikernas användning av begreppen i hundratals, ja tusentals texter över en längre tidsperiod. Men man kan använda sig av databaser för att se antalet träffar för de aktuella politikerna i texter där begreppen problem respektive utmaning förekommer. Då kan man emellertid inte vara säker på att begreppen kommer direkt från politikernas egna munnar. De kan ju användas av andra personer som nämns i texterna, eller som har skrivit texterna.

Söker man på Erna Solberg (Norges nuvarande statsminister, Høyre = Moderaterna) i databasen Retriever visar det att hon år 2006 kan knytas till begreppet problem 356 gånger medan hon kan knytas till begreppet utmaning 165 gånger. För Jonas Gahr Støre (leder Arbeiderpartiet=Sosialdemokraterna) är träffarna 612 respektive 560. Om man kunde koppla användningen av de aktuella begreppen direkt till de två politikerna, så skulle man högst sannolikt se att begreppspar utmaning/utmaningar blev mycket mer använt under 2016 än begreppet problem.

Undersökningar av hur andra politiker använder begreppen ger mer eller mindre samma resultat som för Solberg och Gahr Støre. Det speglar en gemensam förståelse av verkligheten hos politikerna, som alltså uppfattar begreppet problem som diskriminerande och stigmatiserande. Lösningen är att avskaffa begreppet och ersätta det med ett begrepp som, i enlighet med den totalt dominerande politiska korrektheten, är mer neutralt eller objektivt, som utmaning.

Avlägsnandet av begreppet problem är alltså ett led i en pågående, offentlig språkvätt, ofta initierad och regisserad av den stora psykosociala förvaltningsapparaten, av anställda vid akademierna och av olika minoritetsgrupperingar. Mellan sådana minoritetsgrupper, akademierna och det politiska etablissemanget finns det i dagens samhälle en underliggande samstämmighet, där subgrupperna är viktiga leverantörer av språkneutraliserande begrepp. Det könsneutrala ordet *hen* som politikerna i Sverige har tagit för vana att föra in i sitt dagliga språk och som ska ersätta *han* och *hon*, är ett talande exempel.

Ordet *hen* lär först ha blivit föreslaget som beteckning på personer som varken känner sig som kvinnor eller män. Men om *hen* hade fortsatt att användas om en så perifer grupp, skulle det ha

varit liktydigt med diskriminering av den gruppen, i förhållande till de stora könskategorierna av han och hon. En sådan stigmatiserande beteckning är inte acceptabel i det politiskt korrekta samhället. För att vara könsneutral måste därför beteckningen hen omfatta alla kön, hankön, honkön och transsexuella osv. På det sättet kan man med språkets hjälp dölja att det finns flera kön.

I Norge är det könsneutrala hen ännu inte i bruk inom politiken men här i landet har det i årtal pågått en könsneutralisering av begrepp och beteckningar. Tänk bara på att orden lärarinna och sjuksyster knappast existerar längre. Vi har också tagit bort beteckningar som *sinnesslö* och *vanför* och infört beteckningarna *psykiskt* och *fysiskt utvecklingsstörd*, som är mer neutrala och som därför pekar mot en större potential för utveckling och bättring än de gamla beteckningarna. Men faran är att man låter denna potential skymma grundläggande fakta och hamnar i en situation där viktiga samhällsrealiteter döljs, på samma sätt som i Sverige, enligt Tino Sanandaji. Ett mer groteskt exempel på hur en förändrad begreppsanvändning döljer en trasig verklighet, är att ersätta den stigmatiserande beteckningen *fattig* med *sårbar*. Beteckningen *sårbar* säger inte något om fattigdom, men är, enligt den brittiske sociologiprofessorn Fran Furedi, redan i färd med att etableras i Storbritannien, som en ersättning för fattigdom.

Kravet på begreppstvätt och språksanering är i det politiskt korrekta samhället en kontinuerlig och aldrig vilande process. Svenskarna har till exempel avlägsnat begreppet *neger* ur böckerna om Pippi Långstrump. Detsamma har man gjort i Norge i Thorbjörn Egners böcker, som har fått sången om negerpojken Hoa avlägsnad ur sina böcker. I Norge har folk redan dömts för att ha kallat en svart person för neger, nu senast i maj 2017 i Skien tingsrätt. Ett mer bisarrt utslag av motståndet mot beteckningen neger fick Tvedestrands ordförande, Jan Dukene, uppleva då han fick kraftig kritik efter att i en intervju ha sagt att han behövde glasögon som passade till sin negernäsa.

Norsk-irakiske Walid al-Kubaisi har sagt att den politiskt korrekta språksaneringens egentliga mål är att avlägsna fula tankar ur folks huvuden. När de fula orden är borta försvinner också de fula tankarna. Al-Kubaisi menar att det ligger en utopisk renhetslängtan bakom denna politik.

Längst har antistigmatiseringspolitiken och längtan efter renhet drivits i USA. Där har processen gått så långt att man har tagit sig förbi stadiet med att förbjuda och ersätta "stigmatiserande" begrepp och är i färd med att avlägsna delar av läroböcker som kan verka provocerande och diskriminerande på grupper och individer. Det har också krävts att föremål, symboler och statyer av personer som kopplas samman med slaveri och diskriminering avlägsnas från universiteten och offentliga platser. Detsamma gäller namn på byggnader och institutioner som kan uppfattas som av minoritetsgrupper kan uppfattas som människorättsfientliga.

En viktig implikation av att man avlägsnar element från ett lands historia, är att historieförståelsen i samhället blir styrd. En sådan tvättning och neutralisering av historien kan

betyda att man avlägsnar viktig information om den historiska tiden, i synnerhet när man samtidigt avlägsnar stigmatiserande material från läroböcker.

Denna tvätt av historien i USA har starka likheter med den historieförvanskning som man finner i totalitära regimer, där makteliten vill dölja de spår av deras egen praktik som kan göras till föremål för kritik, liksom av information som kolliderar med deras egen historieuppfattning. Detta liknar också praxis hos islamska jihadister, som avlägsnar viktiga historiska spår efter andra kulturer än den islamska, när det finns anledning. Denna islamska praxis ser ut att drivas av en renhetslängtan längs samma linje som den man finns hos subgrupper i USA, som näst intill befinner sig i krig med majoritetssamhället för att få igenom sin version av historien – och där mänskliga rättigheter används som ammunition och skottsälvor.

En frigörelse av individer, med målsättningen att avlägsna gruppstigmatiseringen genom språk- och historietvätt, har alltså blivit en etablerad politik i västliga samhällen. Detta har en del oväntade följder, som att begrepps- och språknyanser försvinner, vårt meningsuniversum och den offentliga diskussionen krymper, invändningar försvinner. Demokratin undergrävs av de totalitära implikationerna av denna språkliga neutralisering.

De totalitära implikationerna syns tydligt när de politiskt korrekta å ena sidan ihärdigt arbetar med en neutralisering och avstigmatisering av språk och begrepp, medan å den andra de mest laddade begrepp tas i bruk, för att få meningsmotståndare att tystna. Invändningar mot svensk (och norsk) asylpolitik avfärdas till exempel konstant med beteckningar som främlingsfientlighet, rasism, nazism och omänsklighet. Detta är stigmatiserande begrepp som gör att debatten inte kan ta sig ut ur sin moralistiska tvångströja. Debatten blir satt i schack matt av de aktuella minoriternas oangripliga moraliska status, som de har fått sig tilldelad av politikerna och har förvärvat genom de övergrepp som de påstår att majoritetssamhället utsatt dem för. Sådana grupper har en så stor moralisk tyngd att frågor som hänger samman med deras praxis och självförståelse avlägsnas ur den offentliga debatten.

Norge och Sverige är länder som saknar en kritisk offentlighet, och så gott som helt utan etablerade kritiska röster i den politiskt korrekta, regisserade offentliga debatten. Den svensk-iranske ekonomen Tino Sanandaji ser ut att vara ett undantag, och symptomatiskt nog har han utländska rötter. Utanför etablissemanget står den insiktsfulle etnologen Karl-Olov Arnstberg som kanske är den som bäst har dokumenterat de "dolda konsekvenserna" av den svenska asyl- och invandringspolitiken, nu senast med den omfattande boken "PK-samhället", som utgavs denna vinter. Där påpekar han bland annat att ett välfärdssamhälle där stora gruppers intressen negligeras och där minoriteter i hög utsträckning definierar den offentliga diskursen och politiken, är ett destruktivt samhälle som obevekligt rör sig mot sin upplösning.

Arnt Folgerø

<https://morklaggning.wordpress.com/2018/10/06/spraksanering-och-hjarntvatt/>

Alla texter är © på denna blogg. Det är tillåtet att sprida texterna under förutsättning att ni alltid länkar till källan här på bloggen.